

## U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Pavla Molka (soudce zpravodaj) a soudců Petra Mikeše a Kateřiny Kopečkové v právní věci žalobce: **K. Y.**, zast. JUDr. Matějem Šedivým, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2024, č. j. OAM-1164/ZA-ZA15-ZA03-2024, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 1. 2025, č. j. 19 Az 39/2024-17,

### t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

### O d ů v o d n ě n í :

#### I. Vymezení věci

[1] Žalobce podal dne 17. 7. 2023 první žádost o udělení mezinárodní ochrany. Uvedl, že je uzbecké státní příslušnosti, nikdy nebyl členem politické strany ani hnutí, ani se nikdy neangažoval v politice. Je ženatý, má tři děti. K důvodům své žádosti o udělení mezinárodní ochrany sdělil, že si asi v roce 2020 půjčil peníze na koupi auta, tři roky auto splácel v menších částkách. Když mu zbývalo splatit 1 200 USD, věřitel mu řekl, že auto není jeho, ale je napsané na osobu, která je po smrti, a že neví, kdo na žalobce auto přepíše. Pohádali se a z pořízeného videa je patrné, že žalobce věřitele udeřil. Nakonec se dohodli a žalobce si auto nechal. Po nějaké době mu manželka sdělila, že mu přišlo předvolání od policie. Žalobce se proto obává trestního stíhání. Žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 12. 2023, č. j. OAM-969/ZA-ZA11-ZA22-2023, nepřiznal žalobci mezinárodní ochranu podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) žalobu proti prvnímu rozhodnutí zamítl rozsudkem ze dne 13. 6. 2024, č. j. 19 Az 1/2024-41. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítl Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) pro nepřijatelnost usnesením ze dne 22. 8. 2024, č. j. 10 Azs 120/2024-33.

[2] Dne 2. 9. 2024 podal žalobce druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Uvedl, že má ženu a tři dcery, všechny pobývají v A. s matkou. Je zdravý, s ničím se neléčí. Doposud nebyl trestně stíhán, nyní se domnívá, že je v Uzbekistánu trestně stíhán, což mu sdělila manželka, ke které přijela policie. Nyní žádá o mezinárodní ochranu, neboť mu ve vlasti vznikly problémy z důvodu půjčky na koupi vozu. Manželka se s věřitelem chtěla domluvit a nechat mu auto. Věřitel však trval na zaplacení celého dluhu. Tyto důvody již uváděl v předchozí žádosti, proto žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím ze dne 2. 12. 2024 zastavil řízení o této jeho opakované žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu, neboť ji označil za nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona.

[3] Žalobu proti rozhodnutí o zastavení řízení městský soud zamítl nyní napadeným rozsudkem ze dne 20. 1. 2025. V něm konstatoval, že žalovaný naplnil požadavky judikatury na odůvodnění rozhodnutí o zastavení řízení z důvodu nepřipustnosti žádosti. Žalovaný popsal důvody první i druhé žádosti, vzájemně je porovnal a neshledal, že by došlo v Uzbekistánu od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žalobcová žádost, ke změně, která by mohla představovat skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Žalovaný vzal v napadeném rozhodnutí v potaz všechny relevantní skutečnosti a nebylo zjištěno nic, co by nasvědčovalo výjimečnosti žalobcovy životní situace. Ta se nijak zásadně nezměnila. Žalovaný, stejně jako městský soud a NSS v předchozím řízení, shodně konstatovali, že žalobcová situace nenaplnuje žádný důvod hodný zvláštního zřetele.

## II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Stěžovatel pokládá napadané rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť se nijak nezaobírá možností udělení humanitárního azylu, potažmo doplňkové ochrany, nedostatečně posuzuje bezpečnostní situaci v domovském státě žadatele a nenabízí podklady vyvracející tvrzení stěžovatele ohledně nebezpečnosti pobytu jeho osoby v Uzbekistánu. Rozhodnutí žalovaného proto nenaplnuje požadavky na porízení a vypořádání důkazů, jak byly vymezeny v rozsudku NSS ze dne 31. 5. 2007, č. j. 4 Ads 17/2007-66. Z odůvodnění rozhodnutí totiž nevyplývá, co si žalovaný myslí o důvodech stěžovatelových obav, a není provedena komparace s odůvodněním prvotní žádosti, pro kterou žalovaný pokládá nyní projednávanou věc za duplicitní žádost. Stěžovatel proto navrhuje, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena zpět k novému projednání a rozhodnutí. Požádal také o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti plně odkázal na své rozhodnutí a napadený rozsudek. Trvá na tom, že neshledal důvody pro opakované posuzování stěžovatelovy žádosti o mezinárodní ochranu, neboť v ní neuvedl žádné nové skutečnosti ve smyslu zákona o azylu, které by odůvodňovaly opětovné hodnocení stěžovatelových důvodů k odchodu ze země původu.

## III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

pokračování

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, se NSS po posouzení přípustnosti zabývá otázkou, zda kasační stížnost svým významem *podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele* (§ 104a odst. 1 s. ř. s.). Pokud by tomu tak totiž nebylo, musela by být odmítnuta jako nepřijatelná. Nejvyšší správní soud přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[9] NSS shledal, že kasační stížnost není přijatelná, jelikož nebyl naplněn žádný z obou výše uvedených důvodů. Na stěžovatelovy námítky již nabízí dostatečnou odpověď ustálená judikatura NSS, na kterou odkazuje níže.

[10] Stěžovatel vytýká žalovanému, že v rozhodnutí nedostatečně posoudil důvody jeho opakované žádosti o mezinárodní ochranu a neprovedl jejich srovnání s důvody jeho první žádosti o mezinárodní ochranu. K tomu odkazuje na rozsudek č. j. 4 Ads 17/2007-66. Tento rozsudek se ovšem jen obecně vyjadřuje k požadavkům na odůvodnění správního rozhodnutí a na vypořádání námitek uplatněných ve správním řízení (konkrétně v řízení týkajícím se nedoplatků na pojistném na sociální zabezpečení, což je věc dosti odlišná od nynějšího řízení).

[11] Takový poukaz na zcela obecný judikát je však nepřiléhavý. Nároky přímo na odůvodnění rozhodnutí o zastavení řízení o opakované žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu byly opakovaně vymezeny v mnohem přiléhavější judikatuře týkající se přímo důvodu nepřípustnosti zakotveného v § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, podle něž je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřípustnou podle § 11a odst. 1. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu platí: Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které*  
*a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a*  
*b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*

[12] Požadavky na odůvodnění rozhodnutí o zastavení řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu vymezil NSS např. v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65: „*Ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu je tedy jakousi transpoziční syntézou problematiky podání opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany tak, jak je upravena v procedurální směrnici. Z dikce citovaného ustanovení zákona o azylu lze přitom dovodit nutnost kumulativního splnění dvou podmínek pro to, aby bylo možné opakovanou žádost věcně projednat: 1. je nutno uvést nové skutečnosti nebo zjištění; 2. musí se přitom jednat o takové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. Ad 1. Za nové skutečnosti nebo zjištění je pak ve smyslu procedurální směrnice nutno považovat*

*nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Ostatně v jiných případech by nové správní řízení pozbývalo jakéhokoli smyslu, protože jeho výsledek by byl předem daný a ve svém důsledku by takové správní řízení nekorespondovalo s požadavkem hospodárnosti vnímaným jakožto dosahování žádoucích výsledků s co nejmenšími možnými náklady.“ Tento právní názor je použitelný i na výše citované znění tohoto ustanovení.*

[13] Jak vyplývá z rekapitulace provedené výše v bodech [2] a [3], žalovaný ve svém rozhodnutí ze dne 2. 12. 2024 provedl posouzení požadované v § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a městský soud přezkoumal, že žalovaný popsal na straně 3 svého rozhodnutí důvody první žádosti i druhé žádosti, vzájemně je porovnal a neshledal, že by v Uzbekistánu došlo od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí stěžovatelova žádost, ke změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Z něj rozhodně neplyne, že by měl žalovaný posuzovat komplexně všechny aspekty žádosti o mezinárodní ochranu, jako by šlo o první žadatelovu žádost. Právě takového posouzení se stěžovatel fakticky ve své zcela obecné kasační stížnosti domáhá, aniž by uvedl jakékoli konkrétní okolnosti, které by žalovaný či městský soud opomněli zohlednit.

[14] Lze proto uzavřít, že ve věci stěžovatele nedošlo k naplnění žádné z dříve uvedených podmínek přijatelnosti, a NSS proto dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná.

#### IV. Závěr a náklady řízení

[15] Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nepřijatelnou odmítl podle § 104a s. ř. s. Nerozhodoval přitom o stěžovatelově návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť o kasační stížnosti rozhodl bez zbytečného odkladu po nezbytném poučení účastníků a učinění dalších úkonů v návaznosti na doplnění důvodů kasační stížnosti (usnesení NSS ze dne 20. 6. 2017, č. j. 6 Ads 73/2012-17).

[16] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

**Poučení:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 4. dubna 2025

Pavel Molek  
předseda senátu